15 פֿאַרכט דיך נישט, דו טאָכטער פון ציון,
זע, דיין מלך קומט,
רייטנדיק אויף אַ יונג אייזעלע. (זכריה ט, ט.)
16 דאָס האָבן זיינע תלמידים צום ערשט נישט פֿאַר־
שטאַנען; נאָר ווען ישוע איז שוין געווען פֿאַרהער־
לעכט, האָבן זיי זיך דעמלט דערמאָנט, אַז עס איז
געווען גע־שריבן ווֶעגן אים, און אַז דאָס האָט מען
17 געטון צו אים. און די מאַסע מענטשן, ווָאס איז
געווען מיט אים, ווען ער האָט אלעזרן אַרויס־גערופֿן
פֿונם קבר, און אים אויפֿגעוועקט פֿון די טויטע,
18 האָט עדות גע־זאָגט ווֶעגן אים. צוליב דעם טאָקע
איז דער עולם אים אַנטקייגנגעגאַנגען, ווייל זיי
האָבן גע־הערט, אַז ער האָט גענטון דאָס דאָזיקע נס.
19 דערי־בער האָבן די פֿרושים גע־זאָגט איינער צום
אַנדערן: איר זעט, אַז איר פֿועלט גאָרנישט; זע,
די גאַנצע וועלט לויפֿט אים שוין נאָך!
20 און עס זענען געווען אייניקע גריכן צווישן די,
וואָס האָבן עולה דגל געווען, כדי זיך צו בוקן דעם
21 יום טוב; און זיי זענען צו־גע־קומען צו פֿיליפּוסן, וואָס
האָט גע־שטאַמט פֿון בית צידה אין גליל, און האָבן
אים גע־בעטן, אַזוי צו זאָגן: האַר, מיר ווילן זעען
22 ישוען. קומט פֿיליפּוס און זאָגט עס צו אַנדריי;
קומט אַנדריי מיט פֿיליפּוסן און זאָגן עס צו ישוען.
23 ישוע אָבער האָט זיי גע־ענטפֿערט, אַזוי צו זאָגן:
עס איז גע־קומען די שעה, אַז דער בן־אדם זאָל
24 פֿאַרהערלעכט ווערן. באמת, באמת זאָג איך אייך:
אויב דאָס קערנדל ווייץ פֿאַלט אין דער ערד אַריין
און שטאַרבט נישט, בלייבט עס אַליין; אויב אָבער
25 עס שטאַרבט יאָ, ברענגט עס אַ סך פֿירות. דער,
וואָס האָט ליב זיין נפש, פֿאַלירט עס; און דער,
וואָס האָט פֿיינט זיין נפש אין דער דאָזיקער וועלט,